

Strela je udarila.

Pri Bajtarjevih so molili žalostni del rožnega venca. Naprej je molil domači, najstarejši sin Peter. Šlo je že bolj h koncu.

Zunaj pa je grozno viharilo. Strele so švigale na vse strani, in gromelo je, kot bi bil sodnji dan. Strele, ki so švigale izpod neba na zemljo, so napravljale v zraku čarobne kote in v trenutku je dosegla vsaka svoj cilj . . .

Pri Bajtarjevih je skupna, glasna molitev jenjala. A še so klečali vsi in molili vsak zase, kakor je to sploh po kmetih navada.

Strelin trak se je spustil na zemljo in zadel je v slamnato streho Jakove hiše, ki je bila Bajtarjevi sosedna.

Stari Bajtar, mož, ki jih je nosil na svojem hrbtu nekaj nad sedemdeset, pa je odprl okno, češ da pride v hišo malo svežega zraka.

Nemogoče je popisati strah, ki je preletel starega Bajtarja v hipu, ko je odprl hišno okno. Ah, zakaj je moral ravno on odpirati, da prvi vidi nesrečo?!

Pove svoji družini, da je pri sosedu Jaku vse v ognju — —

Peter, krepak in čvrst mladenič, skoči skozi vrata na cesto in zavpije na ves glas: „Jakova hiša gorí! Strela je udarila!“

Čudno se je razlegal po vasi glas Petrov. Jakova družina niti vedela ni, kaj se godi z njihovo hišo. Vsi so hipoma zbežali iz hiše in klicali na pomaganje.

Ljudje so se zbirali na kraj nesreče in neumorno nosili v škafih vodo ter gasili, kolikor je bilo mogoče.

Brizgalnica je pridržala po vasi in kakor bi trenil so bile napeljane cevi in začele brizgati.

Vmes pa hrup in krik in vrišč; posvetovanje in jokanje.

Hiša je bila kmalu pogašena. Rešili so jo delavni in neutrudljivi ljudje.

Bogumil Sv.

